

skrivende Kvinder: **Mathilde Malling** (Forfatterinden til „En Roman om Førstekonsulen“ og „Gouvernørens Frue“) giver os en overordentlig sympathetisk Skildring af den tidlig afdøde Fru Emmy Lange, f. Kramp, en af vore første kvindelige Læger. **Sofie Horten** har samlet nogle Minder om en anden afdød i nogle Brudstykker af Breve fra Ernst Ahlgren (Fru Victoria Benedictson). **Magdalene Thoresen** skildrer i et stemningsfuldt Digt Midnatssolens Land med dets betagende Sommerskønhed og dets barske Vinterkrav til den Slægt, der færdes der oppe. **Amalie Skram** fortæller godt og sandt om „Skolegutter“ og deres ejendommelige Sindsrørelser. Rent forbløffende korrekt har hun forstaaet at skildre en fattig „Mønsterstilk“s Forhold til de mere velstaaende Skolekammerater. **Astrid Christensen** har skrevet et baade fra Formens og Indholdets Side særdeles kønt Digt „Magtesløshed“, med alvorlige og vægtige Tanker som Baggrund, og flere bekendte Forfatterinder har givet deres Bidrag til Bogen, der tillige er udstyret med smukke Tegninger og Vignetter, hvoraf især fremhæves et udmærket Portræt af Fru Emmy Lange.

2) **Kvindernes Foretræde hos Dronning Margrethe af Axelline Lund** (Camilla Klejns Forlag) hører ligesaa nøje sammen med Udstillingen, idet det lille dramatiske Arbejde var tænkt at skulle opføres ved en Festivitet i Anledning af Udstillingens Aabning. Dronning Margrethe har sat alle Nordens Kvinder Stævne for at høre deres Klager og hjælpe dem til Rette. Og de kommer fra alle Sider, baade høje og lave. Margrethe taler til dem og siger: „Saa tidt i Hvilens Stund mig tyktes, at Kvindens Stilling saare haard og trælsom var, Mandens Ret for enevældig, stærk! og mange vare Tankerne, der søgte Raad og Hjælp at lindre hendes Kaar.“ Saa træder Kvinderne frem med Klager over Uret, med Bøn om Raad og Hjælp og med baldyrede Sager, som de overrækker som Gave til deres „høje Frue“. Margrethe giver venlig Trøst og kloge Raad og slutter sin sidste Tale til Kvinderne med et Spaadomsord: „Jeg ser det som et Syn, at om der end gaar lange Aar, før Kvinden selv forstaaer ved fælles Hjælp og Enighed at bedre sine Kaar, jeg troer forvist, det komme skal! Og da maaske Margrethes Navn af Nordens Kvinder mindes end!“ Hun holder derpaa sin Kappe ud, og Nordens Kvinder samles om hende — saaledes som Udstillingens Segl, tegnet af Fru Slott-Møller, viser. Dette Tableau skulde saa slutte Festspillet, og Tanken var, at dermed skulde Udstillingen — selv en symbolsk Dronning Margrethe med Nordens Kvinder i sin Varetægt — være aabnet. Af flere Grunde kunde Festspillet imidlertid ikke opføres, og det er derfor udkommet paa Camilla Klejns Forlag med et smukt Omslagsbillede, tegnet af Agnes Lunn, og i et middelalderligt Udstyr. Sproget er troværdigt og godt.

3) **Slesvigske Kvinder i 1848—1864 af Johanne Schjerring.** (Det Schubotheske Forlag.) Idet man modtager Bogen med ovenstaaende Titel, indrammet i en Tegning i rødt og hvidt, lyder uvilkaarlig Drachmanns Vers i ens Øren: „De vög dem, vi grov dem en Grav i vor